

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12.07.2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił W. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zaistniałym w dn.31.10.2014r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 05.07.2016r. ubezpieczony został uznany za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 31.07.2018r., jednak częściowa niezdolność nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

(decyzja – k.4)

Od decyzji ZUS odwołanie w dniu 12.08.2016r. złożył wnioskodawca W. M.. Wskazał w uzasadnieniu, że decyzja jest niesłuszna, gdyż doznał wypadku w dniu 31.10.2014r. w godzinach pracy, w związku z wykonywaną pracą w wyniku, którego doznał urazu kręgosłupa. Wnioskodawca zaznaczył także fakt, iż pomimo leczenia w ramach prewencji rentowej ZUS jego stan zdrowia nie ulega poprawie, tym samym jest niezdolny do pracy w wyniku naruszenia sprawności organizmu. Wnioskodawca podniósł, że z powodu na wiek i stan zdrowia nie jest w stanie świadczyć innej pracy niż wyuczona oraz, że został pozbawiony sprawności fizycznej na skutek wypadku nie z własnej winy.

(odwołanie – k. 2-3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując argumenty tożsame co w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 6)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. M. urodził się (...) Ukończył technikum mechaniczne. Pracował jako tokarz, frezer, mistrz tkacki, ustawiacz maszyn, ostatnio pracownik magazynowo - produkcyjny.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 31.10.2014r. wnioskodawca uległ wypadkowi w czasie pracy jadąc wózkiem widłowym, po wypadku udał się do lekarza, który zlecił mu prześwietlenie i zalecił leczenie lekami przeciwbólowymi. Lekarz nie stwierdził niezdolności do pracy i nie wypisał zwolnienia lekarskiego.

Umowa o pracę została rozwiązana dn. 16.09.2015r. Wnioskodawca wystąpił o świadczenie rentowe po wyczerpaniu 12 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy. Nie został uznany za trwale niezdolnego do pracy z czym się nie zgadza.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 25.04.2016r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy – w związku z wypadkiem przy pracy.

(k.1-6 wniosek – akta ZUS)

Orzeczeniem z dnia 27.05.2016 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał wnioskodawcę za osobę częściowo niezdolną do pracy okresowo do 31 lipca 2018r. stwierdzając jednocześnie, że niezdolność ta nie ma związku z wypadkiem przy pracy. Podczas badania rozpoznano u ubezpieczonego wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, z przewlekłym zespołem bólowym z nienasilonymi objawami podrażnieniowymi po stronie

lewej. Przebyty uraz przeciążeniowy kręgosłupa lędźwiowego w czasie pracy 31.10.2014r. bez zmian pourazowych w badaniach obrazowych. Nadciśnienie tętnicze

poddające się leczeniu, a także znaczna otyłość brzuszna.

(k. 92 akt ZUS)

Ubezpieczony dnia 10.06.2016r. złożył sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS. (sprzeciw – k. 96 dokumentacji medycznej)

Komisja lekarska opinią z dnia 5.07.2016r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika stwierdzając, iż w jej ocenie następstwa wielopoziomowych samoistnych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego powodują okresową, częściową niezdolność do pracy wnioskodawcy oraz, że aktualnie brak jest podstaw do orzekania niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy 31.10.2014r. (k. 105/106 akt ZUS)

W konsekwencji powyższego orzeczenia organ rentowy decyzją z dnia 12.07.2016 r. odmówił W. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 05 lipca 2016 r. ubezpieczony został uznany za częściowo niezdolnego do pracy, jednakże niezdolność tak nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 31.10.2014r. (decyzja – k. 4)

U W. M. rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z wielopoziomowymi dyskopatiami obecnie z zaznaczonymi objawami powikłań korzeniowych bez objawów porażennych.

Po urazie kręgosłupa lędźwiowego (upadek z wózka) W. M. był leczony z powodu zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego z objawami powikłań korzeniowych. Z tego powodu otrzymywał świadczenie rehabilitacyjne w związku z wypadkiem w pracy. W obecnie przeprowadzonym badaniu neurologicznym stwierdzono nadal utrzymujące się u badanego zaznaczone lewostronnie objawy korzeniowe. Z tego powodu zgodnie z decyzją Komisji Lekarskiej ZUS orzekano częściową niezdolność do pracy okresowo do końca lipca 2018r. Stwierdzono iż, obecnie orzeczona długotrwała niezdolność wnioskodawcy do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem w pracy w dniu 31.10.2014r. Jest skutkiem nasilonych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa lędźwiowego. W przypadku tzw. pourazowych objawów korzeniowych będących skutkiem pourazowej dyskopatii objawy korzeniowe albo ustępują samoistnie do kilku miesięcy po wypadku, albo wymagają leczenia operacyjnego – odbarczenia korzenia rdzeniowego – zwykle w krótkim okresie po urazie. Obecnie stwierdzone u wnioskodawcy objawy uszkodzenia korzeni rdzeniowych z objawami bólowymi są powikłaniami zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Nie są skutkiem wypadku z dnia 31.10.2014r. Brak jest więc podstaw do orzekania częściowej niezdolności wnioskodawcy do pracy w związku z wypadkiem w pracy, tylko z powodu choroby samoistnej. (opinia lekarza biegłego sądowego neurologa dr n. med. J. Z. – k. 13, VIII U 2100/16)

U ubezpieczonego rozpoznaje się także nadciśnienie tętnicze bez objawów zajęcia serca, leczone ambulatoryjnie oraz zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo krzyżowego, cukrzycę typu 2, otyłość. Z kardiologicznego punktu widzenia uznaje się badanego za zdolnego do pracy zarobkowej. Rozpoznane nadciśnienie tętnicze bez objawów zajęcia serca, unormowane, leczone ambulatoryjnie nie obniża sprawności organizmu 63 letniego wnioskodawcy w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy z ogólnego stanu zdrowia i w związku z wypadkiem przy pracy. (opinia lekarza biegłego sądowego kardiologa dr med. B. Lao - G. – k. 16)

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumenty oraz opinie biegłych kardiologa, neurologa.

W ocenie Sądu opinie biegłych są w pełni wiarygodne. Zostały bowiem sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki przeprowadzonych badań własnych wnioskodawcy. Biegli rozpoznali u ubezpieczonego zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z wielopoziomowymi dyskopatiami obecnie z zaznaczonymi objawami powikłań korzeniowych bez objawów porażennych, cukrzycę typu 2, nadciśnienie tętnicze bez objawów zajęcia serca, otyłość.

Biegły z zakresu kardiologii uznał, że z powodu naruszenia sprawności organizmu wnioskodawca nie jest niezdolny z punktu widzenia kardiologicznego, zaś częściową niezdolność do pracy – przy znacznym stopniu ograniczenia zdolności w wykonywaniu pracy zarobkowej, która nie jest związana z wypadkiem z dnia 31.10.2014r. uznał biegły z zakresu neurologii.

W ocenie Sądu brak jest podstaw by kwestionować opinie biegłych, gdyż są one rzetelne, a wynikające z nich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinie nie zawierają braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinie biegłych w sposób wystarczający obrazują stan zdrowia wnioskodawcy. Opinie są jasne, a wnioski końcowe wynikają w sposób logiczny z ich treści. Ponadto wszelkie niejasności jakie mogłyby powstać w ocenie Sądu zostały wyjaśnione przez biegłych w sposób nie budzący wątpliwości interpretacyjnych. W ocenie Sądu brak jest podstaw do powoływania kolejnych biegłych sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne.

W myśl art. 3 ust. 3 pkt 8 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2015, poz. 1242, ze zm.), za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z dnia 30 października 2002 r., ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016, poz. 887 ze zm.) - art. 17 ust. 1 w/w ustawy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 w/w ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie jednak z art. 17 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych renta z tytułu niezdolności do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy.

W myśl art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu (...), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się, stosownie do art. 13 ust. 1, stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy

oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy). Ponadto zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy (art. 13 ust. 4).

W myśl zaś art. 14 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia m.in. daty powstania niezdolności do pracy, trwałości niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami dokonuje lekarz orzecznik ZUS, od którego orzeczenia osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS.

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy.

Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Biegli sądowi z zakresu kardiologii i neurologii po przeprowadzeniu bezpośredniego badania odwołującego oraz zapoznaniu się z jego dokumentacją medyczną po wypadku w dniu 31.10. 2014 r. uznali z zakresu kardiologii zdolność do pracy, zaś z zakresu neurologii częściową niezdolność do pracy nie pozostającą w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd uznał, że sporządzone dotychczas opinie biegłych w sposób dostateczny wyjaśniły kwestię istnienia niezdolności do pracy odwołującego. Sąd uznał, że należy oprzeć się na przytoczonych opiniach, uznał je bowiem za kompletne i spójne a tym samym mogące stanowić podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia. Biegli wnioski opinii oparli na dokumentacji medycznej zgromadzonej w postępowaniu rentowym oraz na badaniu przedmiotowym odwołującego. Z opinii jednoznacznie wynika, iż stan zdrowia odwołującego nie daje podstawy do przyjęcia, że jest on na skutek wypadku przy pracy z 31.10. 2014 r. osobą niezdolną do pracy.

Podnieść trzeba, że Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony, tak długo aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. orzec. Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 10.04.2013r. IIIAUa 47/13).

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Podkreślić należy w tym miejscu, że przy ocenie biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...)).

Mając zatem na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w Łodzi na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie uznając je za niezasadne.

A.L.